

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.495 van 3 september 2012
in de zaak A. 206.149/XIV-34.506**

In zake : Bjorn VANDEBOSCH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jurgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT
vertegenwoordigd door de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld per fax op 29 augustus 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 24 augustus 2012 waarbij de verzoeker “een tuchtsanctie van 3 weken individueel regime wordt opgelegd van 22 augustus 2012 tot en met 12 september 2012”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 september 2012 om 11.30 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carla Vanbinst, die loco advocaat Jurgen Millen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis van Hasselt.

3.2. Op 22 augustus 2012 wordt lastens de verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt gesteld :

“Na telefonische contact van het tab hebben wij de camera op tafel A10 gezet waar gedetineerde Vandebosch Bjorn bezoek kreeg van Vandebosch Miranda.

Op een bepaald moment zien wij, op camera vanuit het pci, dat zij iets in een zak chips steekt waarop hij het later in zijn mond steekt.

Verder gedroegen zij zich nogal ongemakkelijk.”

3.3. In een navolgend rapport aan de directeur lastens de verzoeker van eveneens 22 augustus 2012, wordt het volgende gesteld:

“Na een telefoontje van de KO niv 1, en de paco, moesten we een lichaamsfouille doen bij bovenvermelde, dit om vermoedens van drugsmokkel tijdens bezoek. We hebben dan ook het pci op de hoogte gebracht om deze tijdens zijn bezoek te observeren.

Na het bezoek werd er wel degelijk tijdens de fouille een ingepakte witte substantie afgenomen, die bovenvermelde verstopt had in zijn mond (zie bijvoegsel).”

Nog op 22 augustus 2012 wordt de verzoeker de volgende voorlopige maatregel opgelegd:

- “o verplicht verblijf in de toegewezen verblijfsruimte
- o plaatsing op een beveiligde cel
 - o met foullering op het lichaam (=> motivering): Kledijwissel
 - o veiligheidscel
- (...)
- o ontnemen of onthouden van volgende voorwerpen: alle
- o uitsluiting van deelname aan volgende individuele of gemeenschappelijke activiteiten: alle
- o observatie overdag en tijdens de nacht: 30 minuten”

3.4. Met een faxbericht van 22 augustus 2012 wordt de raadsman van de verzoeker verwittigd dat er de volgende dag een hoorzitting met betrekking tot zijn cliënt ten laste gelegde feiten zal plaatsvinden.

3.5. Op de hoorzitting van 23 augustus 2012 wordt de verzoeker, in aanwezigheid van zijn raadsman, gehoord. In het verslag van de hoorzitting wordt onder meer het volgende vermeld:

“De directeur herinnert de gedetineerde aan de ten laste gelegde feiten: zie rapport 22.08.2012

Hij geeft het woord aan de gedetineerde / aan zijn advocaat, die verkla(a)r(t)(en):

B: Ik heb niets afgegeven, ze hebben mijn keel dichtgeknepen tot ik flauw viel.

D: Wat was het?

B: Een witte substantie?

D: Wat was de witte substantie?

Gij zult dat zelf wel weten!

Mtr. Millen: Eerst en vooral was mijn cliënt niet in het bezit van zijn tuchtdossier, maar dit terzijde.

De hoorzitting werd onderbroken om (1) betrokken gedetineerde alsnog het tuchtdossier te laten inzien en te bespreken met zijn raadsman. (2) Om op vraag van de raadsman het formulier van de lichaamsfouille te gaan halen.

Mtr. Millen: Na 10 minuten krijgen we de mededeling dat deze toelating niet ter beschikking is en dat ze dus geen deel uitmaakt van het tuchtrapport. De advocaat verwijst ook naar het Arrest van Raad van State waarin het openen van de mond zonder formulier van lichaamsfouille geschorst werd en dat er bijgevolg aan de gedetineerde geen sanctie kan opgelegd worden.

We vragen dat we na de zitting een kopie krijgen van het verslag en het tuchtrapport zoals het voorligt op de zitting.”

3.6. Bij de bestreden beslissing van 24 augustus 2012 legt de gevangenisdirecteur de verzoeker de algemene tuchtsanctie op van drie weken individueel regime van 22 augustus 2012 tot en met 12 september 2012 om 10u30, waarbij bezoek achter glas, eredienst op cel en wandelen op de grote individuele wandelkoer is toegestaan. Als bijzondere tuchtsanctie wordt de verzoeker een maand glasbezoek opgelegd vanaf 22 augustus 2012.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

- “- Dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het bezit van harddrugs dat hij na tafelbezoek van zijn moeder probeerde binnen te smokkelen
- Dat dergelijk gedrag niet door de beugel kan en een gepaste sanctie zich opdringt
- Dat dergelijke feiten absoluut niet kunnen worden getolereerd en een gepaste sanctie zich opdringt
- Dat uit de feiten een gebrek aan respect voor de lokale leefregels blijkt
- De mogelijke nefaste gevolgen voor de gezondheid van de gedetineerde
- Het bezit en gebruik van drugs in de gevangenis een overtreding van de leefregels is
- Drugs nefaste neveneffecten hebben in de gevangenis nl. afpersingen, bedreigingen, schulden, vechtpartijen,...”

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat het opleggen van een tuchtsanctie wegens het vermoeden van een verboden substantie in zijn bezit een bijzonder zwaarwichtige tuchtsanctie is die tot gevolg heeft dat hij gedurende drie weken afgescheiden wordt van medegedetineerden, alsook dat hij slechts bezoek achter glas kan ontvangen, daar waar de opgelegde inbreuk met miskenning van de wettelijke bepaling, met name artikel 108 van de basiswet, is gebeurd. Zelfs het gegeven dat de rechtspraak van de Raad van State omtrent fouilleringen op het lichaam door de gevangenisdirecteur gekend moet zijn, wordt terzijde geschoven en er wordt de verzoeker dus, zonder dat er op enig moment ook maar een beslissing tot naaktfouillering wordt getoond (voor zover er een zou bestaan), een tuchtsanctie opgelegd met een totale miskenning van de voornoemde wetsbepaling.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat volgens de verzoeker voorts in het feit dat de “(eventuele) toekenning” van een strafuitvoeringsmodaliteit ernstig in het gedrang kan komen, alsook in het ondergaan van het individuele regime waardoor hij, zelfs ingeval zijn verzoekschrift tot nietigverklaring wordt ingewilligd, gedurende drie weken volledig van medegedetineerden (geen eredienst, geen gemeenschappelijke activiteiten, geen werk,...) afgezonderd zit en zijn contacten met de familie herleid worden tot glasbezoek.

Beoordeling

5.2. De grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel maakt, naast de ernst van de aangevoerde middelen, een aparte wettelijke voorwaarde uit om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten. Verzoekers verwijzing naar het door hem

aangevoerde ernstig middel, te weten de schending van artikel 108 van de basiswet, is derhalve niet van aard om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zijnen hoofde aan te tonen.

5.3. De verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker toont met zijn uiteenzetting het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aan. Hij beperkt er zich in tegendeel toe de onderdelen van de tuchtstraf op te sommen, zonder concrete aanduiding welke impact de tuchtstraf op zijn persoonlijke situatie heeft.

De tuchtstraf bestaande uit drie weken verblijf in een aan de verzoeker toegewezen ruimte en een maand glasbezoek, beperkt voorts weliswaar de bewegingsvrijheid en de contactmogelijkheden van de verzoeker en vormt gewis een nadeel voor hem, maar dit nadeel vertoont op zich niet de vereiste ernst om een schorsing van de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verzoeker toont niet aan waarom dat in zijn geval anders zou zijn en met name niet waarom de tenuitvoerlegging van de straf zijn situatie dermate zal verslechteren dat de negatieve gevolgen niet door een vernietigingsarrest zullen kunnen worden rechtgezet.

5.4. Nog daargelaten het betoog van de verwerende partij dat de verzoeker zich in voorlopige hechtenis bevindt en om die reden niet in aanmerking

komt voor het toekennen van strafuitvoeringsmodaliteiten, moet worden vastgesteld dat de mogelijke impact van de bestreden tuchtstraf op eventuele strafuitvoeringsmodaliteiten niet te beschouwen is als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zal een andere beslissing daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren. Het door de verzoeker aangevoerde nadeel is niet alleen onrechtstreeks, maar ook hypothetisch.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 september 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Stephan De Taeye